

Capitolul 10

Seriozitatea mare și lepădarea de sine în toate lucrurile, cu care apostolul, ca să nu piardă premiul prețios, își trăia viața și lupta lupta credinței, și la care îndemna și pe corinteni, ar putea să dea naștere la întrebarea: „Este premiul ceresc așa de nesigur pentru credincios și este obținerea lui dependentă de credințioșia și umblarea sa sau este dependent de credințioșia neschimbabilă a lui Dumnezeu?” De astfel de întrebări este foarte capabilă firea, când Dumnezeu vorbește de responsabilitatea noastră; se amestecă foarte ușor această responsabilitate cu credințioșia și harul Său neschimbabile, și aceasta slăbește pe una prin cealaltă. Se dorește cu plăcere ca adevărul dumnezeiesc să fie încadrat într-un sistem filozofic, frumos, și nu se gândește, că tocmai prin aceasta se răpește puterea lui activă asupra inimii și conștiinței. Însă Cuvântul lui Dumnezeu, atât Vechiul Testament cât și Noul Testament, ne prezintă în istorie și învățătură ambele adevăruri în toată puterea și dimensiunea lor, și inima smerită se supune, crede și adoră. Este sigur, că harul și credințioșia lui Dumnezeu niciodată nu pot greși, preamărit Să fie Numele Lui! Dar aceasta nu ne eliberează câtuși de puțin de responsabilitate. Dumnezeu spune celui credincios: «Cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă!» (versetul 12). Aici jos mergem printr-o pustie plină de ispite, unde suntem permanent în pericol, ca prin înșelăciunea păcatului și prin atacurile șirete ale lui satan să fim atrași de la Hristos și să fim duși pe un drum al cărui sfârșit este moartea și condamnarea veșnică. Și ce ne apără de acest pericol? Participarea noastră la anumite binecuvântări spirituale și privilegii, participarea la botez și la Masa Domnului, sau despărțirea noastră de lume? Cu siguranță nu; căci așa cum au făcut unii, care odinioară au umblat atenți și au savurat toate acestea, și-au pus din nou piciorul pe cărarea lunecoasă. Și vai! Nu rareori aceștia caută apoi să se liniștească cu binecuvântările primite și să se laude cu participarea lor la privilegiile sfinților. Ei vorbesc încă despre credințioșia de neștrămutat și harul lui Dumnezeu, despre care starea lor proprie dă dovada cea mai clară că abuzează de ele. O, nu este nimic mai nebunesc și mai periculos, decât să te liniștești acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia Duhului Sfânt nu dau liniște!

Cu privire la acest pericol face apostolul pe corinteni atenți în acest capitol, prin aceea că le pune înaintea ochilor căile lui Dumnezeu cu Israel, căi care dovedesc în modul cel mai clar responsabilitatea poporului lui Dumnezeu aici jos și despre care apostolul mărturisește, că ele ar trebui să fie modele pentru noi, nu Israel, ci ceea ce s-a petrecut cu Israel: căile lui Dumnezeu cu acest popor au fost scrise pentru atenționarea noastră.

Domnul a demonstrat în mod evident, că Israel era poporul Lui. El nu a greșit niciodată în bunătatea și credințioșia Lui față de acest popor; dar ei au greșit față de El în responsabilitatea lor și urmarea tristă a fost, că ei nu au intrat în țara prețioasă, ci au pierit în pustie; și aceste lucruri sunt puse înaintea ochilor noștri ca exemplu de atenționare. Să revenim la capitolul însuși.

Mai întâi apostolul amintește de binecuvântările și privilegiile primite de Israel. «Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor și toți au trecut prin mare; toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise» (versetele 1 și 2). Norul nu a mers numai ca indicator înaintea copiilor lui Israel, ci și i-a acoperit, așa cum de exemplu vedem la urmăriile egiptenilor (Exod 14,19.20), și marea le-a dat deplină siguranță; ea i-a despărțit pentru totdeauna atât de Egipt, cât și de faraon și oștirea lui. Pe malul celălalt al râului a răsunat

cântarea de laudă a poporului eliberat și fericit (Exod 15). În același timp Israel a fost botezat în nor și în mare pentru Moise, prin aceasta au fost uniți cu el ca și conducător și mijlocitor. Ei erau un popor care muriseră pentru Egipt și tot ce aparținea de acesta. Norul și marea erau pentru ei ce este crucea și mormântul lui Hristos pentru noi. Crucea lui Hristos ne desparte de tot ce ar putea fi împotriva noastră, și noi stăm pe partea cerească a mormântului gol al lui Hristos. De aici începe călătoria noastră prin pustie, și în timp ce noi ca pelerini ne grăbim spre țara promisă, mâncăm din mana cerească și bem din râul ce curge din stânca spirituală. Așa a fost cu Israel. Dragostea lui Dumnezeu a purtat de grijă neobosită de toate nevoile lor în pustie. «Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească și care venea după ei; și stânca era Hristos.» (versetul 3 și 4).

Mana, cu toate că era o hrană pământească, este numită aici «duhovnicească», deoarece ea venea direct de la Dumnezeu din cer. Era hrana poporului lui Dumnezeu în timpul pelerinajului spre Canaan și era în totală opoziție cu oalele de carne, cu ceapa și usturoiul Egiptului. Era un model al lui Hristos ca adevărata pâine a vieții, coborâtă din cer, în timp ce apele din stâncă simbolizează pe Duhul Sfânt, revărsat în puterea lucrării lui Hristos înfăptuită pe cruce. «Însă Stânca, care venea după ei, era Hristos.» El este Cel care însoțește pe ai Săi și le dă râurile apei vieții. El este stânca lovită, care lasă să curgă din ea apa vieții, ca să adape pe poporul Său în timpul pelerinajului într-o pustie stearpă. Har prețios! Privilegiu minunat! Israel, deoarece lor nu le-a fost încă revelat Unsul, au înțeles puțin adevăratul înțeles și caracterul esențial al acestor binecuvântări, dar ei au văzut grija evidentă, minunată, dragostea și credințioșia lui Dumnezeu. Însă acum urmează un «totuși» îngrozitor, un totuși, care ne mută deodată din partea binecuvântată a lui Dumnezeu pe partea tristă a omului, care nu numai că în lumina acestor binecuvântări și a dragostei și credințioșiei lui Dumnezeu scoate clar în evidență comportarea necredincioasă și lipsită de mulțumire a omului, ci totodată revelează și urmările triste ale acestei comportări. «Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu» (versetul 5). Prin necredință au pierdut pe Dumnezeul adevărat și viu și s-au îndreptat spre idoli morți, s-au dat la curvie, au ispitit pe Domnul și au cântit împotriva Lui și a căilor Lui (versetele 7-10); și care a fost sfârșitul trist al tuturor acestor lucruri? «Au fost uciși în pustiu.» Toți au părăsit Egiptul, toți au mers prin pustiu, toți au avut parte de puterea și credințioșia lui Dumnezeu, toți au fost înviorați prin binecuvântările Sale; dar, vai! Numai puțini au ajuns în țara făgăduinței; marea mulțime a pierit prin judecata Domnului și mormântul lor a fost în pustiu. Atenționare serioasă, zguduitoare! Tot așa este și astăzi, cineva poate fi numit creștin, a părăsit lumea, a fost botezat, a luat parte la Masa Domnului, a umblat printre copiii lui Dumnezeu și cu toate acestea nu va ajunge în Canaanul ceresc; căci, adresându-se adunării din Corint și prin aceasta totodată și nouă, apostolul adaugă cuvintele serioase: «Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor» (versetul 11). Noi ne aflăm la sfârșitul perioadelor de timp ale lui Dumnezeu; căci ce urmează acum, este judecata lui Dumnezeu, unde aceste exemple nu mai pot sluji pentru viața de credință. Dar dacă căile lui Dumnezeu cu Israel sunt modele pentru noi, și dacă au fost scrise pentru învățătura noastră, atunci este clar, că binecuvântata poziție sub har nu anulează responsabilitatea noastră. Dumnezeu rămâne totdeauna față de păcat același Dumnezeu sfânt și drept. De aceea să punem la inimă aceste cuvinte scurte, dar serioase: «Astfel, deci, cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă» (versetul 12). Pericolul este mare;

încrederea în propria putere nu ne ține pe picioare, și păcatul își primește totdeauna răsplata meritată. Pe de altă parte însă ne putem baza permanent pe credințioșia lui Dumnezeu. El nu permite ca noi să fim ispitiți peste puterea noastră și totodată poartă de grijă pentru o posibilitate de ieșire din încercare, pentru ca să nu greșim. «Nu va ajuns nici o ispită», scrie apostolul corintenilor, «care să nu fi fost potrivită naturii omenești», ceea ce înseamnă, că a fost calculată pentru natura omenească. «Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, va pregăti și ieșirea din ea, ca s-o puteți suporta» (versetul 13).

Cu privire la această responsabilitate a creștinului, apostolul este preocupat acum să elibereze pe credincioșii din Corint de orice influență a slujirii la idoli, deoarece această slujire la idoli îndepărta inimile lor de Hristos și le nimicea. «De aceea, iubiții mei, fugiți de idolatrie» (versetul 14). Era realmente o chestiune serioasă și importantă; căci practicarea acestei slujiri îi conducea în părtășia acelorora cărorora se dedicau, aceasta înseamnă, demonilor sau diavolului. Ca dovadă a acestei afirmații, apostolul amintește alte două activități, una din ele aparținea cultului creștin iar cealaltă cultului iudaic, și prin aceasta se îndreaptă la propria sentință a corintenilor, ca din puterea și părtășia acestor activități să deducă puterea și părtășia idolatriei. Mai întâi el se referă la Masa Domnului, spunând: «Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el părtășia cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea părtășia cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pâine» (versetul 16 și 17). Toți, care iau parte la Masa Domnului, au părtășie la această masă cu trupul dat la moarte și cu sângele vărsat al Aceluia, spre a cărui onoare a fost rânduită această masă. Ce adevăr binecuvântat! El arunca totodată o lumină strălucitoare spre părtășia mesei rânduită spre onoarea diavolului. Mai mult chiar. Toți, care luau parte la Masa Domnului, sunt o pâine și un trup, deoarece toți luau parte din acea singură pâine. Nu este nici o altă activitate prin care ar putea fi așa de deplin prezentată și exprimată unitatea deplină a credincioșilor unii cu alții, care rezultă din unitatea Capului cu trupul, ca prin Masa Domnului. Dar ce lumină arunca această realitate pe părtășia acelorora care luau parte în comun la jertfele aduse idolilor.

După aceea apostolul le îndreaptă privirea spre cultul iudaic și spune: «Uitați-vă la Israelul după trup; cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei în părtășie cu altarul?» (versetul 18). Ei erau una pe deplin cu acesta, deoarece mâncau din jertfele aduse pe altar; și aceeași legătură era și între altarul idolilor și cei care erau părtași la jertfele aduse idolilor.

Acum s-ar fi putut să pară corintenilor, că apostolul anulează afirmația lui din capitolul 8 versetul 4, și anume, că un idol nu este nimic în lume, și de aceea el revine la aceasta, întrebând: «Deci ce spune eu? Că ceea ce este jertfit unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva?» (versetul 19). În fond ambele nu erau nimic; dar prin aceasta a devenit important, că «ceea ce jertfesc națiunile, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu», așa cum stătea scris deja în Deuteronom 32,17. «Și eu nu vreau», adaugă apostolul, «ca voi să fiți părtași cu demonii» (versetul 20). Deoarece aceștia există, poți să fi în părtășie cu ei. Masa, la care luau parte cei care slujeau idolilor, era masa diavolului, și paharul, pe care ei îl beau, era paharul diavolului, un principiu important! «Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor» (versetul 21). Vrem noi, prin această așezare pe aceeași treaptă cu demonii, să provocăm pe Domnul, așa cum a făcut Israel, despre care stă scris: «M-au întărâtat la gelozie prin ceea ce nu este Dumnezeu și M-au mâniat cu deșertăciunile lor» (Deuteronom 32,21). Suntem noi mai tari decât El, ca să nu ne temem de

mânia Sa? (versetul 22). Luarea în considerare a acestor lucruri este potrivită pentru a ne face ca printr-o râvnă sfântă să evităm tot ce lezează onoarea Domnului și ce ar putea să ne amăgească la păcat și la cădere.

Apostolul revine acum la mâncăruri, confirmând din nou principiul prezentat de el în capitolul 8, și anume că în această privință el are libertate deplină; dar nu voia să se lase dus în robie de niciunul din aceste lucruri. Dar el nu a făcut din libertatea lui o lege, ci el a folosit-o pentru binele spiritual al altora, spre folosul lor, spre zidirea lor spirituală (versetul 23). Prin aceasta aduce atenționarea serioasă în legătură cu «nimeni să nu caute folosul său, ci pe al altuia» (versetul 24), o atenționare, care în acest caz, ca și în altele, este demnă de luat în seamă.

Credincioșii ar trebui să mănânce tot ce se vinde pe piața de carne, fără remușcări de conștiință (versetul 25); căci tot ce este dat, este pentru satisfacerea nevoilor noastre trupești și este un dar al lui Dumnezeu; «Pentru că al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el» (versetul 26). Dumnezeu a dat toate lucrurile, pentru ca ele să fie luate de noi cu mulțumire spre onoarea Sa. Dacă cineva era invitat de un necredincios, el putea să mănânce din tot ce i se punea înainte, fără să cerceteze; dar de îndată ce acela care l-a invitat îi spunea «Lucrul acesta a fost jertfit idolilor», această remarcă era o dovadă, că aceasta era o problemă de conștiință pentru el, și din pricina conștiinței aceluia nu trebuia să mănânce (versetul 27 și 28). Dar în ceea ce privește propria lui libertate, aceasta nu putea fi judecată după conștiința altuia (versetul 29); căci ca învățătură este valabil principiul, că un idol nu este nimic în lume. «Dacă iau parte, aducând mulțumiri, de ce să fiu vorbit de rău pentru un lucru pentru care mulțumesc?» (versetul 30). Mulțumirea dovedește că eu recunosc pe Dumnezeu ca Creator al darurilor și eu le primesc din mâna Lui; și tot ce vine din mâna Sa este sfânt și curat pentru mine.

În afară de aceasta este important, să evităm tot ce nu place lui Dumnezeu, oricât ar fi de minimal și lipsit de importanță. Însă orice renunțare are valoare numai atunci când își are izvorul nu în Lege, ci în dragostea și onoarea lui Dumnezeu. S-ar putea ca ceva în sine însuși să nu fie păcat, și totuși nu poate fi spre onoarea lui Dumnezeu și nu poate duce la folosul altora; de aceea apostolul atenționează: «Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu» (versetul 31); și deoarece este mult mai binecuvântat să renunț la libertatea mea, pe care am obținut-o prin cunoașterea adevărului, decât să lezez conștiința slabă a altora într-un fel oarecare, el adaugă imediat: «Să nu fiți pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu» (versetul 31). Apostolul însuși a dat în privința aceasta un exemplu remarcabil. Lepădându-se de sine însuși, el era permanent preocupat să fie de folos tuturor. În nici o privință nu a căutat folosul său, ci al celor mulți, pentru ca ei să devină mântuiți (versetul 33). Dragostea total dăruitoare și lepădarea de sine a fost toată comportarea lui, toată năzuința lui îndreptată permanent spre mântuirea și întărirea altora. În felul acesta de gândire era un imitator credincios al lui Hristos, care din pricina noastră S-a dezbrăcat de Sine Însuși, a luat chip de rob și S-a smerit până la moartea pe cruce. Și apostolul în timp ce umbla cu perseverență pe urmele Domnului lui preaiubit, îndeamnă pe toți credincioșii strigându-le: «Fiți imitatorii mei!» (capitolul 11,1). Fie ca acest strigăt să găsească multe inimi ascultătoare și binevoitoare!